

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

“МІКУТА” UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

VOLUME IX. No. 48.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

РІК ІХ. ЧИСЛО 48.

“У ЛІКАРЯ ЧЕРЕВОРИЗА”

(ПІДСЛУХАНЕ)

ДО ВІДОМОГО НАШОГО ЛІКАРЯ ЧЕРЕВОРИЗА В НЬО ЙОРКУ,
ПРИХОДИТЬ СТЕПАН ДОЛЯРОЛЮБЧЕНКО І КАЖЕ:

— ПАНЕ ДОКТОРЕ, Я МАЮ ЗАЛІЗНІ НЕРВИ, М'ЯЗИ ЯК СТАЛЬ,
СЕРЦЕ З ЧАВУНУ. А ВСЕ Ж ПОЧУВАЮ СЕБЕ НЕ ЗДОРОВО.

— ГМ, ТО МОЖЕ В ПІШЛИ ПОРАДИТИСЬ ДО МЕХАНІКА?

ЧИ ВИ ВЖЕ КУПИЛИ ДЛЯ СЕБЕ “МІШОК СМІХОВИНОК”?

“М И К И Т А”

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

Ціна поодинокого числа ... 10 ц.
Передплата на 12-ть чисел \$1.20
Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса Видавця:

Eugene Berezinsky
77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.

НАШ ДЕСЯТНИК

Побачивши такий наголовок, не одне з вас може подумати. А то що тому Микитові сталося? Чи він дурійки наївся? Чи самогонки напився? Чи з кобили впав, що вже і десятників собі підбирає. Та ж десятники є тільки при війську, а ми і без самостійної держави, і без війська, а ту ж тобі Микита гуль! мов Пилип з конопель з десятником вискакує.

Так на мою думку може не одне з вас подумати, а не одне може ще і гірше, але це не раз вже і не одному таке притраплялося. Та без ріжниць хто, і що собі подумати, фактом є, що наше видавництво має свого десятника і кінець.

А є ним шановний добродій Атанас Козій з Шікаго Ілль, котрий недавно тому приєднав нам одним разом 10 нових передплатників, а другим 5.

Не знаємо, чи добродій А. Козій служив коли при війську, чи ні, та чи був він десятником, чи ні, але в рядах нашої братії, наших приятелів і прихильників, добродій А. Козій вповні заслужив для себе цей ступень і став справжнім „десятником” в повному значінні цього ж слова.

Ми раді, а zarazом і дуже вдячні добродієві А. Козій за так велику прислугу для нашого видавництва, і по змозі будемо старатись віддячитись йому за неї.

Пишучи оці рядки, сподіємось, що слідом добродія А. Козія підуть і ще деякі інші наші приятелі і прихильники,

та що вже в черговому числі, як і в цій передовиці ми зможемо похвалитись хоч одним десятником більше.

А покищо, ще раз щиро дякуємо нашому першому „Десятникові”, та попри кріпкого здоровля і щастя, бажаємо йому ще і „сотником” вкортці стати.

Микита

ВИДАВЕЦЬ-ПРОШАК

Дехто собі так думає
що хто журнал видає,
То у нього, добра всього
по саміські вуха є.
Хоч у чужих, може й так
та в нас добрі люди,
Як не було так до нині
так може й не буде.

У нас правду вам кажучи
по нині ще дальше так,
Що видавець, хочби котрий
це, останній дід-прошак.
Котрий попри працю-труд
та й коштів багато,
Мусить ще й просити всіх
щоб прислали передплату.

Правда, декотрий признатись
до того ніяк не хоче,
Та мене батьки навчили
говорити правду в очі.
І я того не встидаюсь
а отверто кажу так,
Що видавець український
це поправді, дід-прошак.

Без ріжниць який журнал
взьметься він видавати,
Й на як високому рівні
буде все його держати.
Так якщо не схоче любі
штанів своїх загубити,
Мусить людей, і то добре
у иоміч в ділу просити.

Бо хоч правда є в нас люди
що значіння преси знають,
Та без жодного прохання
передплати надсилають.
Але таких можна легко
ще на пальцях почислити,
За те інших треба нераз
по кілька разів просити.

Однак ми, і таким вдячні
бо нераз таке буває,
Що людина є без праці
і грошей таки немає.
Але є таких багато
що журнал радо читають,
І грошей в них не бракує
а чомусь не присилають.

Мабуть думають сердешні
що видавець більше має,
То-ж хай їм своє видання
забезпечно присилає.
А тим часом мої любі
справа мається не так.
Бо видавець український
як сказав я вже, прошак.

Лиш одно додати мушу
і повірте ви мені,
Що просить для видавництва
а не самому собі.
Бо ті, котрі тут піднялись
щоб що-не-будь видавати,
Не думали, й не думають,
самі з того користати.

А піднялись добровільно
за те так тяжке діло,
Щоб для нашої спільноти
щось нового все було.
Тому як видавець просить
обов'язок свій сповніть,
Та за пресу свою, рідну,
як годиться все платіть.

Ебер

„МІСТЕР РЕФЮЗ”

Братів О. знаю я мов своїх
рідних, сусідами батьки наші
у рідному краю були. Стріхи
хат майже одна об одну уперали,
і хоч господарства наші
переділював дубовий пліт, так
був у ньому і перелаз, що легко
можна було ногою переступити,
щоб з одного подвіря на друге перейти.

Батьки наші жили в згоді,
один одному помагали, а Микола
ровесником моїм був
Оба ми разом виростили, малими
бавились разом, до школи
разом ходили. Остап був
молодший, коли підріс, батьки
віддали його на науку до вищої
школи в недалекому місті на науку,
але зате в час вакацій був він
дома, і так як решта нас,
працював на полі, помагаючи
батькам збирати з них плоди.

Коли німці забрали Галичину,
всі ми були вивезені на

примусову працю в глиб Німеччини. Як повернулись разом у партизанці були, разом кордон перейшли, разом таборів злидні переживали. Тільки що сюди не разом приїхали. Миколі скорше пощастило, але Остап і я, на одному „генералові” переплили бурхливий океан, і добились до берегів Америки.

Микола, що мав вже квартиру і працю, поміг і нам скоро осістись. Сам він одружився ще в Німеччині, з третього села від нас дівчину собі взяв, вже і діточок тут дочекались.

Остап одружився вже тут, з дочкою старого емігранта, став членом місцевого союзного відділу, а на річних зборах обрали його секретарем. Добрий він чоловік, уділяється всюди, ходить на всі зібрання, свята, академії, ба навіть в церковному хорі співає, читає багато нашої преси, а одної то навіть представником є, приєднав собі багато приятелів між старими емігрантами, а нових таки сам помагав зорганізувати.

За те Микола, котрий колись готов був за національну справу життям заплатити, тепер, в чорт зна що перевернувся. Правда підробився добре, бо і жінка на початках працювала, задатковали дім, купили авто, і не лише замєриканізувались, але переамериканізувались. До церкви жадної не ходять, в жадних організаціях не стоять, а про рідну пресу навіть і чути не хочуть, читають „тутешню” та й деякі книжки.

Коли свого часу Остап запернумеровав йому один із наших журналів, так він одне число лише поверховно переглянув, а коли пошта доручила друге дописав на ньому „рефюз” і сказав листоноші звернути назад до редакції. Остап довідавшись про те, пішов у його хату. Що він там йому наговорив не знаю, але це був останній раз що брати разом бачилися, досі стали для себе мов зовсім чужі.

Але свої, все свого шукають, так і наші, маючи його адресу, почали на неї слати

все те, від чого не раз наші поштові скриньки тріщать, газети, журнали, бюлетени, оголошення, запрошення та все інше. Одначе кожду посылку ждала одна і та сама доля, кожна верталась звідки її вислали з допискою „рефюз”.

І хто знає, може воно було б так і до нині, але нещастя хотіло так, що листоноша захворів і мусів залишити свою службу, а місце його перебрав повий, молодий, вже тут уроджений парубчак, котрого батьки заїхали сюди ще перед першою світовою війною.

Побачивши раз, другий, третій, що Микола звертає всі посылки, одного дня запитав:

— Чому ви це робите?

— Та, бо це, .. — відповів несподівано захоплений питанням Микола — „Форейн” і ми його не розуміємо.

— Цікаво! — відповів на це більше здивування Миколи молодий листоноша українською мовою, — Говорите між собою по українськи, і всі ми у цій місцевості знаємо, що ви бувші ді-пісти, а вже так скоро читати забули?

Микола став мов в землю вритий, не знав що далше казати, а листоноша продовжав:

— Мій батько приїхав сюди поверх сорок років тому, а ще читати не забув, читас і передплачує всьо, що на нашу адресу прийде, хоч сам вже не працює, побєрає тільки старечу пенсію, але коли він хоче, то вже ми самі діти його, йому на те гроші даємо. Хоч України жадне ми не бачили, але від батьків багато про неї чули. Всі ми завдяки батька є членами союзу, і не встигаємося того, що рід наш Щєрбаті зовється, ні я, ні рєшта із нас, хоч троє нас на державній роботі працює, брат командантом пожарної сторожі, а сестра секретаркою в містовому уряді, прїзвіца swojego не змінили. Коли ви хочете swojego відцуратись, це ваше діло, тут країна свободи, можете робити що бажаєте, але пам'ятайте одне, що в Америці всі „форенєрс” о-кім червоноскірих індіанів.

По тих словах хотів вже забрати з поштової скриньки посылки з допискою „рефюз”, але Микола перескорив його, і взяв решту пошти до хати.

Не знаю що далше робить Микола з посылками на його адресу, але на пошті записувались вже нашого листоноші. Де дівся Містер Рефюз?, бо так вже були його тут прозвали.

Грицько Сверлик

ЗАПИШИ ПРОПАЛО!

*Била жінка головока
гил лише попало,
В суді йому теж сказали:
— Запиши, Пропало!
Треба було за Микиту
свій довг заплатити,
То не була б вона мала
за що тебе бити.*

оКо

ВЧЕНІ В АМБАСАДІ

Два московські вчені відвідали американську Амбасаду. Вони почали перегортати листки каталогу, що стояв на столі. Нагло один з них витягнув олівець і став щось скоро писати в своему записнику.

— Що робите, Іване Івановичу? — запитав другий.

— Роблю записки, дураку, — відповів Іван Іванович. — Гляди, чи не є тут чудні рєчі для винаходів?

За Місіонарем

ДЕ ТАТО

Прийшов кум до кума, та питає малого Василька.

— Васильку, а є тато в дома?

— Та є, є Нанаску, — відповідає малий. — Вони післи мєзи свині, але ви їх пізнаєте, бо вони в капелюсі.

В ЗАРВАНИЦІ

А було це давно, давненько, ще як на наших землях небожка Австрія, дай їй там Боже царство небесне панувала, тобто не вона сама, а її цісар Франц Йосиф. Одного разу йшли люди, та й думаю собі, треба хоч раз піти до тої Зарваниці на відпуст, бо і так вибирався вже до Канади чкурнути. А виїхати з рідних земель, а в Зарваниці на відпусті не бути, то так як бути в Римі, а Папи Римського не бачити.

Отжеж взявши в клумочок пів бохонця хліба та грудку масла, перевішив я чоботи через плече, та давай в дорогу. Коли зайшли ми там, дивлюсь а народу мов зілля-трави, куди тільки оком не кинеш, а гамір то такий, що й сам свого власного голосу не почувш. Дивлюсь я, а так під розложистим дубом сидить дід-лірник і „Олексея” співає кругом него зібралось може з сотка людей, дехто уважно прислухувався, а жінки то навіть слюзи з очей витирали, бо пісня таки досить жалібною була.

Коли дід-лірник скінчив підійшла до нього якась гунцвовата дівка і каже:

— Дідусю, я дам Вам два грейцарі, якщо заспіваєте мені такої пісні, щоб була з початку сумна а при кінці весела.

Дід поглянув з-під ока на дівчину підсміхнувся та й каже:

— Не знаю голубонько, чи втну такої, чи ні, але за чотири грейцарі, попробую.

— Добре, відповіла гунцвовата дівка і додала ще других два грейцарі.

Дід, отерши рукавом уста, почав протягло:

Дівчино прекрасна...
дівчино вельможна...

А відтак на ліру та на цілу горланку, так по козацьки,
Взявби я тебе в танець
коли б було можна.

Та ще й повторив збиточник, а дівка йому на те:

— Та чомуж би ні дідусю, коли б ви тільки годні ще були.

А дід їй на те:
— Та я би і поголився, коли б до цього дійшло!

К. Щербак

БАЛАЧКА ПРИ ЧАРЦІ

підслухане

Ой випіймо голубонько
на наше здоров'я,
А всім зайдам-вороженькам
на злість, безголов'я.
Нехай вони пощезають
як роса на сонці,
А ми собі потанцюєм
в вільній стороньці.

А як наша Україна
буде вже вільною,
Поїдемо там зажити
в добрах, і в спокою.
Закупимо досить ґрунту
будем слуги мати,
Щоб робили, а ми будем
в холодку лежати.

— Добре, добре милесенький
але скажи нині,
Хто виборе самостійність
нашій Україні?

Ті, що там в живих остались,
вже сили не мають,
Інші знова на засланні
кари відбувають.

— Не журися голубоньку
Америка добра,
В неї Армія велика
спритна та й хоробра.
Вона волю нам виборе
своїми синами,
А ми тільки повернемось
й будемо панамі.

— А коли б тобі сказали
до війська вступати,
Поїхати й з України
зайдів проганяти.

А на війні, як сам знаєш,
то різно буває,
Много з неї вертається,
а много й падає.

— На те моя дорогенька
я теж спосіб маю,
І паперів горожанських
ще не вибираю.
Щоб коли дійде до того
мене не чіпали,
Та на війну висилати
ще права не мали.

А як вона закінчиться
ми маючи гроші,
Повернемось спокійненько
знов на землі наші.
І будемо там безтурботно
віку доживати,
Та дивитися, як слуги
будуть працювати.

Ось таке собі при чарці
двоє говорило,
А я чувши те, подумав,
щоб вас розсадило,
Тєє вино, чи „шампанське”
котрого тут п'єте.
Та на волю виборену
кимось іншим ждете.

Встидайтеся підлі діти
навіть свої тіні,
Бо робите страшну кривду
Неньці Україні.
Коли таке говорите
при винах, шампанах,
А вона там, терпить муки
в московських кайданах.
Евген Березинський.

НА БЕНКЕТИ

Посадник міста М. питається на бенкеті лікаря, спеціаліста від нервових недуг:

— А, скажіть, пане докторе, по чому пізнати божевільного?

— А от наприклад, — каже лікар, — ви задаєте йому питання: Капітан Гук відбув три подорожі по світі. В часі одної з них він помер! Котра це була?

— Дайте мені інакше питання, — відповів посадник, — Бо я є слабій з географії.

ВІН ЗНАЄ

Трое колгоспників з трьох різних місцевостей сидить в ресторані районного міста підчас того, як там відбувається „огляд самодіяльних

гуртків". Після кількох „стограмівок” горілки, розмова зійшла про те, в якому колгоспі найкраще вихована худоба. Почалась суперечка. Вкінці один з них, грюкнувши кулаком об стіл, крикнув авторитетно:

— А найкраща то таки з колгоспу ім. Дзержинського! Я звідтам походжу!

ДОСВІД

Директор до службовця:

— Я знаю, що ваша платня замала на те, щоб ви могли одружитися, але колись будете мені за це вдячні!

ВИХІД

Підчас перевірки мешкань в одному з міст УРСР, службовець МВБ натрапив на таке: У кам'яниці мешкав чоловік з жінкою в осібних квартирах. По советських законах це заборонено. Він кличе чоловіка і жінку на перевірку.

— Ви чоловік і дружина?

— Так, — відповіли обое в-голос.

— Чомуж не мешкаєте разом?

— Бо в мене є любовник, — відказала жінка, збрехавши.

— Ну, як так, то можете жити в осібних квартирах.

В ОБОРОНІ БАРАБОЛІ

Я, лише додати хогу від себе два слова.

До Євгенкового вірша

„Редактор і Мова”,

Котрого ви в попереднім гислі помістили,

І в котрому з бараболі

„картоплю” зробили.

Бо „картопля” з німецького ну, а бараболя, З наших рідних, українських городів і поля.

Тому скажіть Євгенкові хай це віднотує, Й бараболі, картоплею заступити не пробує.

Вона для нас в Гализгині була марцепаном, Той, хто мав її багато, був великим паном.

На снідання щодня їв з кашою, варену, З капустою на обід а ввезір, пегену.

Хто лише буз в Гализгині поки жити буде, Хогби й хогів, бараболі певно не забуде.

Тому скажіть Євгенкові так по добрій волі, Хай не робить більше кривди нашій бараболі.

Ілько Бурак

ВІДПОВІЛА З РАДІСТЮ

Вернувшись з бюра додому по цілоденній праці, запитав батько дітей, чи вони були цілий день добрі.

— О, так! — відповіла його мала дочка. — Я мила філіжанки до чаю.

Малий його синок додав:

— А я витирав їх стиркою. Звертаючись до найменшої з трое дітей:

— А що ж робила ти Мартусе?

З великою радістю вона відповіла: — А я збирала черепки з землі!

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

А. П. Неварк. Протривітєся, що в попередньому числі, в гуморесці „Редактор і Мова” автор вжив такого вислову:

„Інший знова, що: „Зібрання гімном закінчили”?

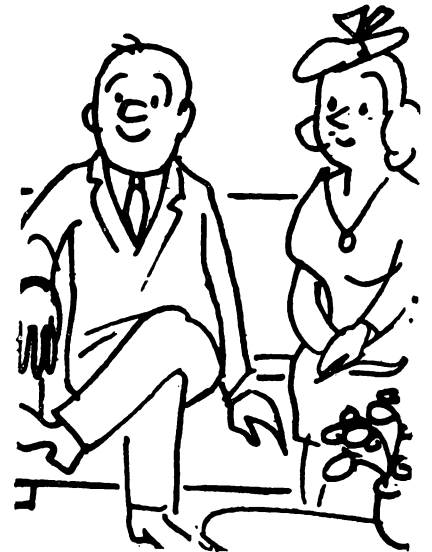
Здогадуємося чому, але просимо прийміть до відома, що як колись, так і тепер, багато з нас придержується старого слова „гимн”, але багато новочасних літераторів з невідомих причин стараються заступити його словом „гімн”. Тому ми певні, що і Євгенко не що інше, але власне саме це, мав на думці.

В. І. Торонто. Дякуємо за признання для Євгенка за гумореску „Редактор і Мова”, а на Ваш запит, „Якщо тепер замість „танець” маємо писати „танок”, то яка відповідь мала б бути на запит: — Що робили гості, як музика гра-ла?

Наша відповідь була б „Ганцювали,” і вам радимо таким словом відповідати, а як хтось буде вас за це критикувати, то скажіть хай іде і „потанкує” собі.

Петро Найда, Фолл Ріверс. Листа Вашого ми одержали зещо дуже щиренько Вам дякую, і сповняю вашу волю, зазначуючи тільки, що журнал „Микита” маєте заплачений аж по Число 86. А вірш Ваш поміщуємо без жадних змін.

НЕ РОЗУМІЄ

— Знаєш, Петро назвав мене старим дурнем. Що ти думаєш про те?

— Я ніяк не розумію цього. Ти ж ніяк не є старий.

ЛЯХО-БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЗВИТКИ

Ішов старець із прохання через ліс, додому, Та й сів собі спочивати і молиться Богу. По молитві вийняв з торби прошеного хліба, Вкусив трошки, та й оставив щоб ще й пообідав.

Сонце стало припікати
вітрець утихає,
А сон йому старенькому
очі замикає.
Заснув старець сном глибоким
та й відпочиває,
А тут нараз ляцька банда
з ліса вибігає.

Вийшли кляті розбишаки
й стали оглядати,
Чи не вдалося їм часом
щось для себе взяти.
Один із них побачивши
де лежить старець,
Лиш подумав, — Буду перший
і біжить мов жрець.

Прийшов ляшок та й обнюхав
як кожний собака,
— Ану, ходіть товариші
тут спить гайдамака!
Прийшли кляті розбишаки
стали приглядатись,
Та й думали, як над старим
ім позбиткуватись.

А тим часом старовина
спить, відпочиває,
Не знаючи яка доля
його тут чекає.
Один з катів відозвався
— Я вже збитка знаю,
Прив'яжем його до дубка
й пішлемо до раю!

Він вже старий, пора йому
давно спочивати,
Ану ж лізьте на дерево
будем починали!
Та й пригнули деревину
і шнура почіпили,
І так старця попід шию
та й, збитка зробили.

Петро Найда.

ПЕРЕКАЗ ФРИЗІЄРА

Переказ, котрого нині хочу
вам передати, розказав мені
мій фризієр, полюючи по мо-
їй лисині за останніми волос-
ками, бо по чуприні давно вже

сліду нема, а почав він його от
якими словами:

Пан Венеранда став собі під
якоюсь кам'яницею, оглянув
задумано темні вікна і посви-
став уривчасто видуману ме-
льодію. З вікна другого повер-
ху вихилився чоловік.

— Ви не маєте ключа? —
спитав дуже голосно, щоб йо-
го той удолині міг добре по-
чути.

— Я не маю ключа — так
само голосно відповів Вене-
ранда.

— А брама зачинена? —
закричав чоловік з вікна.

— Та, зачинена — знову
відповів Венеранда.

— Тоді я вам кину ключ.

— Добре! — закричав зно-
ву чоловік з вулиці. — Якщо
ви хочете, щоб я відкрив бра-
му, киньте мені ключ.

— А ви ніби як? Не мусите
йти до кам'яниці?

— Я? Ні! Для чого я маю
туди йти? Не маю ніякої по-
треби!

— Як то? Ви тут не мешка-
єте? — закричав пан з вікна.

— Я? Ні! — відгукнувся
Венеранда.

— То нащо вам ключ від
брами?

— Якщо ви хочете, щоб я
відчинив браму, то мусите ме-
ні кинути ключ. Адже я не
можу це зробити мою люль-
кою.

— Я зовсім не хочу відчи-
няти браму — пояснив голо-
сно чоловік з вікна, — я ду-
мав, що ви тут живете, я чув,
як ви свистіли.

— Як то? Всі мешканці ці-
єї кам'яниці свистять — спи-
тав із здивуванням пан Вене-
ранда.

— Коли не мають ключа,
свистять! — прийшла відпо-
відь згори.

— А я не маю ключа! —
ствердив Венеранда.

Нагло відкрилося партеро-
ве вікно, і якийсь голос спитав
басом:

— Чи можу знати, до сімох
чортів, чого ви тут кричите?
Взагалі через вас не можу
спати.

— Ми кричимо, — відповів
пан Венеранда, — бо той там

у вікні другого поверху, а я
тут на вулиці.

— А, що ви хочете? — спи-
тав чоловік з партеру.

— Спитайтеся того з друго-
го поверху! Він щось хоче, й
я досі не знаю що. Наперед
хотів мені кинути ключ, щоб
я відкрив браму, опісля не хо-
тів дати його, врешті сказав,
що коли я свищу, то мушу ме-
шкати в цьому домі. Я нічого
не розумію. Ви свищете?

— Я? — здивувався бас у
партері. — Я не свищу. Чому
я маю свистіти?

— Бо ви тут мешкаєте, —
відповів Венеранда. — Той з
другого поверху сказав, що
всі, хто тут живе, — свищать.
Врешті мені це байдуже. Як
хочете, можете свистіти!

— Що це за розмови? —
почувся голос з першого по-
верху.

За пів години говорила ці-
ла кам'яниця. Пан Венеранда,
скинувши капелюха, чемно
попрацював. Кам'яниця пере-
кликалася голосами з вікон,
аж прийшов поліціант, і нічо-
го не розуміючи, крикнув:
Спокій! Усі спати!

Тоді вулиця вернулася до
нормального стану літної но-
чі.

ВИГОВОРІЛАСЬ

— Мамусю, татко сказав
мені, що якщо б його не було
на світі, то також не було б і
мене.

— Ах, не дивуйся донечко,
татко завжди виговорює несо-
творені речі...

ЩО НОВОГО

*Раз Дмитро Миколу
в неділю стрігав,
— Що ж в тебе нового?
цікаво питає.*

*— Штани та й сорозка.
Микола озвався,
Бо перший раз нині
я у них убрався.*
Ебер

ДИВНІ РЕЧІ

— На світі діються дивні
речі, я читав раз, що якісь
близьнюки одного і того ж
дня захворіли на запалення

сліпої кишки, а інші одночасно зламали собі руку . .

— Так, так, а я знав таку пару, що їм одного й того ж дня помер їхній дядько.

ПАНІ І ЖЕБРАК

Добряча пані: — Уже цілий місяць я вас не бачила; мабуть ви були хворі?

Жебрак: — Ні ласкава пані, я був на відпочинку в горах.

—:—

ПОЛІЦИСТ І ЖІНКА

Поліцист зупиняє авто, що ним неправильно їде якась жінка.

— Чи ви знаєте права їзди, пані??

— Але ж очевидно, про що ви хотіли б дізнатися, ласкавий пане? — відповідає жінка чарівно всміхнувшись.

НЕПОРОЗУМІННЯ

Вона невдоволена з нього, бо, каже, нудний, нецікавий:

— Ти Івасю мусиш змінитись. В тобі немає внутрішнього життя!

— То може маю ради тебе розмножувати хробаки в животі?

ФАТАЛЬНО ДІБРАЛИСЯ

На дворі одного з англійських вельмож відбувалося прийняття в честь ірландського драматурга — Бернарда Шова.

Достойний гість прибув на це свято особисто й тому нічо дивного, що кожний з присутніх старався обмінятися з великим драматургом бодай двома-трьома словами.

Між приявними була рівнож одна молода жінка, яка мала хворобливу уяву про

свій розум і красу. Розмовляючи з Шовом похвалилася:

— Красу, — то я одержала по мамі, розум по своєму батькові.

Шов пильно подивився на співрозмовницю і сказав:

— А то фатально дібралися!

ЗВЕНТЕЖЕНИЙ ПЕТРУСЬ

— Петрусю, скільки ти маєш років?

Я не знаю, — каже шестилітній хлопчик.

— Як, такий великий і не знаєш?

— Бо як я народився, то моя мама мала 27 років, а тепер мама всім каже, що має 24 роки. Отжеж як я маю знати, скільки мені років?

ПРОТОКОЛ І ТЕЧКА

Раз в товаристві одному велась суперечка, До якої причиною була стара течка, В котрій наші українці дуже залюбилися, Хоч до неї по більшості цілком не родились.

Бо в чужих лиш урядовці носяться з течками, І то тільки коли йдуть кудись із ділами. А в нас, хочби там який за течку хапає, І то навіть в неділеньку до церкви чвалає.

А чужі дивлячись з боку в кулаки сміються. — Дивіть, кажуть як вони під небеса пнуться. Чи то в будень, чи в неділю носяться з течками, Гейби які дипломати з важними ділами.

І тому, в тому ж товаристві через оцю течку, З дискусії, докотилось аж на суперечку. Бо кожному із присутніх на щось придавалась, Хоч декотра то заледво вже купи трималась.

Один каже: — я до течки призвичаївсь в краю, Бо там я був професором й всі дипломи маю.

Другий знова: — Я до преси на скитальщині писав, Тому оцю свою течку з собою забрав.

Третій знова: — Я в відділі є в цім році головою, Тому течку я змушений все носити із собою. Четвертий піднявшись з місця, — Я секретар рекордовий, То ж на кожний зазив мушу бути завсігди готовий.

П'ятий каже: — Я до школи ходжу тепер вечорами, Тому мені течки треба як рідної мами. Шостий троха обурений: — Для партії інтересу, Я у своїй течці ношу все всю нашу пресу.

Сьомий знова: — Я є агент і де лиш нагоду маю, Так замовлення на товар таки змісця забираю. Восьмий каже: Я письменник в течці твори ношу, Як лише надхнення маю, зараз же і пишу.

Ну то гаразд! — каже один, ви вже оправдалися, Але, пощо пересічним тут течки придались. Як то нащо? — каже перший Я, як до праці іду, То до течки свої завжди канапки кладу.

А я знову штанів пару. другий відозвався, Щоб при праці, де часами чим не обвалювся. — А я, — каже з кута третій, вислухати прошу, Яко різник по фаху в течці ножі ношу.

— Я молоток і кліщі, — відозвався четвертий, — А я, — каже зряду п'ятий свій светер подертий. Бо як зимно на роботі тоді його надягаю, А я, — каже тихцем шостий в своїй черевики маю.

І так кожний боронив себе й свою течку, До півночі там сиділи й вели суперечку. Так що часу вже не мали зборів починати, Хоч і справи дуже важні мали там рішати.

Лиш в протокол записали
„В всьому винна течка,
Через неї замість зборів
велась суперечка,
В якій участь безрозбору
всі присутні брали,
Щастя тільки, що за неї
бучі не підняли!”

Микита

НАША ПОДЯКА

Відаючи до друку оце чи-сло, маємо честь подякувати слідувачим особам за їхнє до-віря і прихильність до нашого видавництва, а саме:

Пані Юстині Давидович з Кліфтон, Н. Дж., що присла-ла передплату аж на 50 чисел наперед, та за ширі побажан-ня видавцеві в його ділу.

Панові Амброзіїві Марунен-ко з Бетлегем, Па., за те, що відновляючи передплату до-дав ще \$ 2.50 на пресовий фонд нашого журналу.

Панові Іван Мануляк з Лін-колн, Небраска за пожертву \$ 1.20 на пресовий фонд.

Пані Олені Степанек з Клі-веленд, О., за ласкаву пам'ять, та дружнього листа. Як рів-нож і Пані Марії Яким, котрої передплата ще і так не скін-чилася, а вже прислала нову на 25 чисел наперед.

Панові Андріїві Торському з МекДоналд, О. та Панові Іванові Грицан з Струан в Канаді, за поміч в розповсюд-ненні нашого журналу.

Всім повище згаданим осо-бам попри щире наше украї-нське „Спасибі” кажемо:

Дай Вам Боже наші любі
здоровля і сили,
Та щоб всі Ви в веселості
много літ прожили.

ДОВГОВУС ПОРУЧАЄ

Не питайте мене люди
Коли донь падати буде
Бо цього не знаю,
Але знаю, що „Микита”
Це розвага знаменита
І всім його поручаю.

ХРУЩОВСЬКІ УСМІШКИ

Загальновідомі „усмішки Хрущова”, що мають своїм призначенням обдурювати за-хідний світ, широко практику-ються також і в советському побуті, а зокрема в торгівлі, для обдурювання советських громадян. Ось що пише про те фейлетоніст „Радянської України”.

Відвідувач ресторану роз-платився і вийшов на вулицю. Біля входу він зустрів прия-теля, який прямував до ресто-рану.

— Ну як, і сьогодні обід з усмішками? — запитав він свого товариша, що вже пообідав.

— Тут, як завжди! — від-повів той.

— І дорого коштують у-смішки?

— Трохи більше як карбо-ванець...

Треба сказати, що в деяких київських ресторанах навчи-лися подавати снідання та обі-ди з... усмішками. Усмішка кухаря, касирки, офіціантки — річ дуже приємна, але за них треба платити. Ось на-приклад, в ресторані ч. 224 кухар насипає молочну супу з усмішками. Але замість 500 грамів дає 320. Гроші ж бере як за повну порцію. Касирка цього ресторану виби-ває бльочки також з усміш-кою, але суму грошей зао-круглює так, що вона значно зростає. Продавець буфету ч. 706, орудуючи кухлями біля бочки, улесливо посміхається, але тут же... значно недоли-ває пива. Так само в рестора-нах ч. 2, ч. 3 і інших...

І так хрущовські усмішки з Кремлю широко розплива-ються по всьому Советському Союзу.

ДІТИ

Два хлопчики один напе-ред одного вихвалювали сво-їх матерей. Моя вміє зробити те, а моя те Розмова ста-вала щораз гарячішою, аж на-решті один каже:

— А моя мама може зро-бити таке, чого твоя не потра-пить, вона може нараз виїня-ти всі свої зуби.

ЧИ ЗНАЄТЕ ЩО...

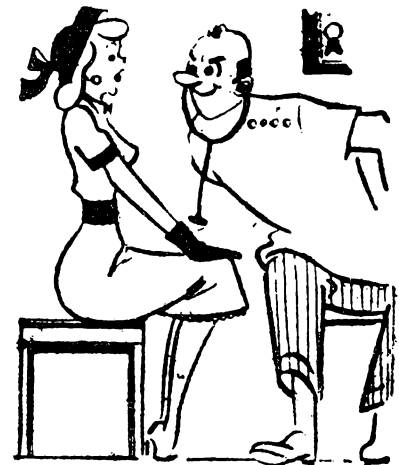

Повна здорового гумору, сміху та карикатур книжка під наголовком:

МІШОК СМІХОВИНОК

Враз з пересилкою, коштує ли-ше 60¢. Замовлення враз з гріш-ми слати до видавця:

EUGENE BEREZINSKY
77 East 7th Street
New York 3, N. Y.

— Скажіть мені пан докторе що маю робити,
Щоб могла я молодою
много літ прожити.

— На те рада дуже проста
але знаменита,
Все зитайте ви веселий
наш журнал „Микита”
Бо весільсть, — це здоров'я
всім вже пора знати,
А „Микита” все лиш таку
приносьть до хати.

— Передплата на журнал „Микита”
виносить ТІЛЬКИ \$1.20 центів за ко-
трі одержите 12-ть чисел повних здо-
рового гумору і сатири. Висилати
можна готівкою в листі, або і чеком,
чи моні-ордером, котрих все треба
виписувати на ім'я видавця.

EUGENE BEREZINSKY
77 East 7th Street
New York 3, N. Y.